

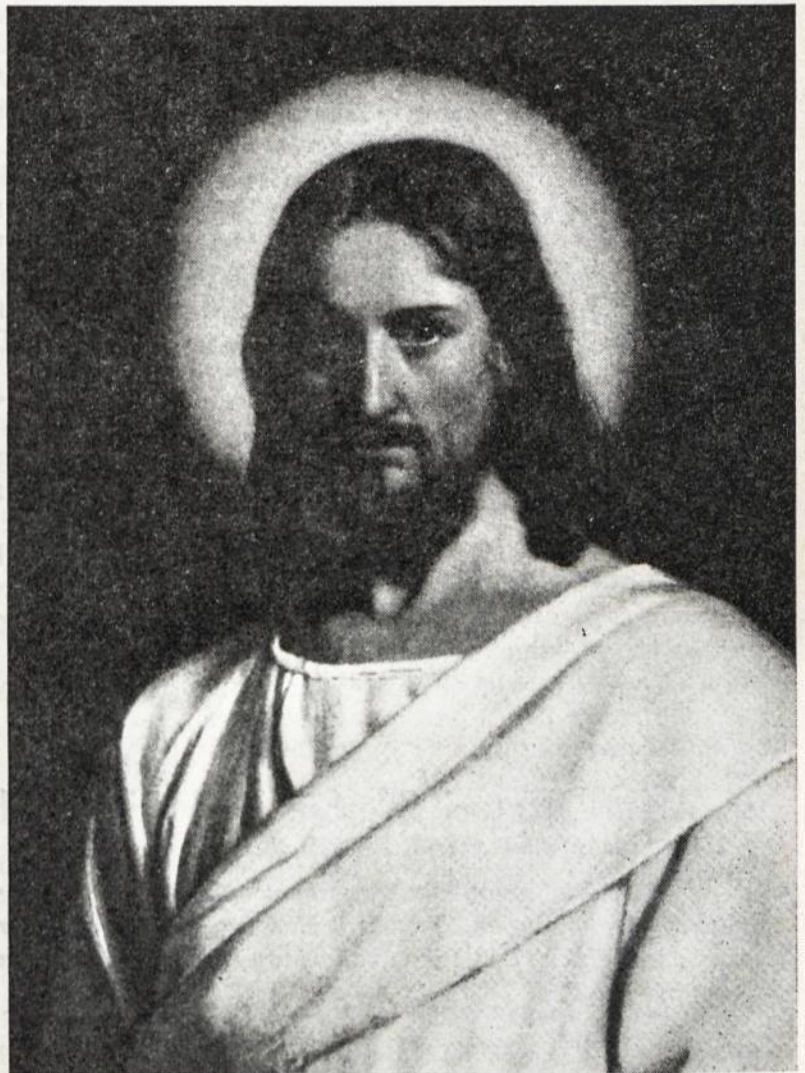
KRISTAUS KARALIAUS Laiivas

Tėvų Marijonų Bendradarbių Draugijos Savaitraštis

✠

Evangelija — Lekcija
Keturi Svarbūs Dalykai Ramybei
Išlaikyti
Mano Viešpats ir Mano Dievas
Dieviškos Maldos
Mirė Turtingiausia Vienuolė
Kad Viešpaties Neapviltume
Su Mūsų Bendradarbiais
Pirmoji Statyba Prie Liurdo Grotos
Klausimai ir Atsakymai
Žinios iš Lietuviškojo Pasaulio
Žinios iš Katalikiškojo Pasaulio

✠

Taikos Karalius

ATVELYKIO SEKMADIENIS

Evangelija

Lekcija

Jon. 20, 19 - 31

1 Jon. 5, 4 - 10

ANUO metu: Tą pačią pirmą savaitės dieną vakare, durims, kur buvo susirinkę mokytiniai, esant uždarytomis dėl žydų baimės, atėjo Jėzus, atsistojo viduryje ir jiems tarė: Ramybė jums. Tai pasakęs, jis parodė jiems savo rankas ir šoną. Mokytiniai, pamatę Viešpatį, džiaugėsi. Jis vėl jiems tarė: Ramybė jums. Kaip Tėvas mane siuntė, taip ir aš jus siunčiu. Tai pasakęs, jis kvėpė į juos ir jiems tarė: Imkite šventąją Dvasią. Kam nuodėmes atleisite, tam jos atleistos, ir kam sulaikysite, jos sulaikytos. Vieno iš dvylikos, Tomo, kurs vadinamas Dvynas, nebuvo drauge su jais, kada Jėzus buvo atėjęs. Tuomet kiti mokytiniai jam sakė: Mes matėme Viešpatį. Bet jis jiems atsakė: Jei nepamatysiu jo rankose vinių perdūrimų, neįdėsiu savo piršto į vinių vietą ir neįdėsiu savo rankos į šoną, netikėsiu. Po aštuonių dienų jo mokytiniai vėl buvo viduje ir Tomas drauge su jais. Jėzus atėjo, durims esant užrakintoms, atsistojo viduryje ir tarė: Ramybė jums. Po to jis tarė Tomui: Įdėk čia savo pirštą, matyk mano rankas; ištiesk savo ranką ir įdėk į mano šoną, ir nebūk netikš, bet tikš. Tomas atsakė ir jam tarė: Mano

MYLIMIAUSIEJI: Visa, kas yra gimę iš Dievo, nugalį pasaulį; ir tai yra nugalėjimas, kurs nugalį pasaulį: mūsų tikėjimas. Kas gi yra, kurs nugalį pasaulį, jei ne tas, kurs tiki, kad Jėzus yra Dievo Sūnus? Tasai yra, kur atėjo per vandenį ir kraują, Jėzus Kristus; ne vien per vandenį, bet per vandenį ir kraują. Ir Dvasia yra, kuri liudija, kad Kristus yra tiesa. (Nes trys yra, kurie liudija danguje; Tėvas, Žodis ir šventoji Dvasia; ir tie trys yra viena). Ir trys yra, kurie liudija žemėje; vanduo ir kraujas; ir tie trys yra viena. Jei mes priimame žmonių liudijimą, tai Dievo liudijimas yra didesnis, nes tas yra Dievo liudijimas, kurs yra didesnis, kad jis yra liudijęs apie savo Sūnų. Kas tiki į Dievo Sūnų, turi savyje Dievo liudijimą.

Viešpats ir mano Dievas! Jėzus jam tarė: Kadangi mane matei, Tomai, tu įtikėjai, palaiminti, kurie nematė ir tikėjo. Jėzus padarė savo mokytinių akivaizdoje dar daug kitų stebuklų, kurie nesurašyti šitoje knygoje. Tai gi parašyta, kad tikėtumėte, jog Jėzus yra Kristus, Dievo Sūnus, ir kad tikėdami turėtumėte jo vardu amžinąjį gyvenimą.

Keturi Svarbūs Dalykai Ramybei Išlaikyti

“Stenkis, mano sūnau, verčiau vykdyti kito, negu savo valią. Geriau norėk turėti mažiau, negu daugiau. Visada jieškok paskutinės vietos ir būk žemiau visų kitų. Visada norėk ir melškis, kad Dievo valia tavyje išsipildytų tobulai. Kas taip elgiasi, yra taikos ir ramybės kely”.
(Kristaus Sekimas, XXIII sk.)

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS — THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a Weekly published by the Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago 8, Ill. Entered as second class matter May 18, 1944, at the Post Office at Chicago, Illinois, under the Act of March 3, 1879. Subscription: \$3.00 yearly in U. S. A. and Canada; Foreign \$4.00 yearly; 10c a copy. Editors: Rev. A. Ignotas, MIC; Rev. V. Parulis, MIC.

Mano Viešpats ir Mano Dievas

“Tomas atsakė ir jam tarė: Mano Viešpats ir mano Dievas“.

(Jono 20, 28)

TOMAS nebuvo draugėje, kada mūsų Išganytojas po savo prisikėlimo pirmąsyk pasirodė apaštalams. Patikėti į jų nupasakojimą Tomas sutiko tik su sąlyga, jei patirs ženklų, jei matys Jėzaus rankose vinių perdūrimus ir įdės savo ranką į vinių vietą, taip pat ir į šono perdūrimą. Jėzus išklausė jo pageidavimą ir parodo jam savo žaizdas. Tada abejojantis Tomas tampa pripildytas dvasios šviesos, garbina savo Išganytoją ir mums palieka tuos išgarsėjusius žodžius: “Mano Viešpats ir mano Dievas” (Jono 20, 28).

Viešpatystė reiškia karalystę arba valstybę, viešpatavimas valdymą, o viešpats yra tas, kuris valdo, kuriam karalystė priklauso. Kristus yra viso ko Viešpats ir Valdovas, nes Jam viskas priklauso. Kristus pats tai yra užtvirtinęs. Kada Jis paskutinės vakarienės metu nuplovė savo apaštalams kojas, jiems pasakė: “Jūs vadinate mane Mokytoju ir Viešpačiu, ir gerai sakote, nes aš esu” (Jono 13, 13).

Kristus yra pažinimo, šviesos, taip pat ir pasireiškimo, galybės Viešpats. Prieš Kristų nusilenkti, Jam paklusti reiškia savo pažinimą pakreipti į pilnutinį šviesos suklestėjimą, visą savo buitį palenkti prie tikrojo jos paskyrimo, galutinio išsiskleidimo Dievuje. Tuomi atsiekama savo asmens kilmingumo ir didingumo kartu, taip pat pakrypstama prie tikrosios laimės, kuri yra pusiausvyroje, tiesoje ir tvarkoje.

Tikras krikščionis niekada negali susvyruoti: mūsų sielos valdovas ir viešpats yra Kristus. Bet aplinkoje, kurioje krikščionis reiškiasi, jis neretai turi gir-

dėti iškrypusiųjų šūkavimus: “Mes nenorime, kad šitas mums karaliautų” (Luko 19, 14). Mūsų atsakas į šitą paklydusį šauksmą turi būti dar jautresnis džiaugsmas, kad turime privilegiją ir malonę Kristui priklausyti. Kristuje mes pašvenčiame savo mintis, jausmus ir siekimus, kad visa savo buitimi išpažintume savo Išganytoją: Mano Viešpats ir mano Dievas.

Kristus yra mūsų Viešpačiu todėl, kad Jis yra Dievas. Visa, kas tik yra ir kas gyvena, paeina iš Dievo. Dievui priklauso visa, nes Jis yra visoko Sutvėrėjas. Žemiškųjų valdžių autoritetas, jei tos valdžios yra teisėtos, yra niekas kitas kaip dieviškojo autoriteto išraiška. Apie tai Išganytojas visu rimtumu pareiškė Pilotui, kuris piktai ir pašaipiai Kristui sakė turįs teisę Jį nukryžiuoti arba išlaisvinti: “Tu neturėtumei prieš mane jokios valdžios, jei tau nebūtų buvę duota iš augštybės” (Jono 19, 11).

Kadangi Jėzus yra Dievas, mes turime Jam paklusti pilnai ir visiškai, iš meilės ir iš pasitikėjimo. Turėdami Jėzuje savo Dievą, mes turime savo Dievą pilną gailestingumo, dosnų geradarybėse, labai mums artimą, kad mūsų širdis visu savo pasinešimu prie Jo palinktų. To Jis iš mūsų nori, to Jis iš mūsų laukia. Jėzus mūsų laukia ne vergiškai bešliaužiančių paskui Jį, ne iš baimės ir nerangiai Jį sekiančių, bet kaip ištikimų vaikų, kurie žinome ir jaučiame, kad esame Jėzaus mylimi ir sekame Jį džiaugsmu krykštaudami. Jis pasilieka mus mylintis ir tada, jei kada atsitiko ir negerais Jo vaikais būti, jei tik apgailime savo neištikimumą ir artėjame prie Jo nuolankūs ir sutrintos širdies.

DIEVIŠKOSIOS MALDOS

Visos šio rinkinio maldos yra patikslintos su prancūzišku tekstu knygoje "Un Appel à L'Amour". Primename šių eilučių skaitytojams, kad visi šie dalykai pirmiausia buvo išspausdinti prancūziškai, nors pati Jozefa viską užrašinėjo ispaniškai. Tik jos viršūninkės viską registravo prancūziškai, o vėliau ir visi Jozefos užrašai buvo išversti į prancūzų kalbą.

DIEVAS, pasirinkęs Jozefą Menendez kaip įrankiu Savo "didžiojo darbo" atlikimui, taip pat panaudojo jį ir kaip gyvą pavyzdį, iš kurio žmonija galėtų ir turėtų pažinti, kaip Dievas su žmogumi apsieina, ko Jis iš jo reikalauja, kaip Jis jį myli ir kaip Jis jam, žmogui, už iš jo pusės pareikštą atsidavimą ir ištikimybę, atsilygina. Be visų tų didingų apreiškimų ir kreipimųsi į žmones, be visų tų pamokinių ir paaiškinimų, kuriuos Jozefa turėjo priimti iš dieviškų lūpų, ji buvo pati vedama per nuostabiai pačios Dievo Apvaizdos jai paskirtą gyvenimą. Ir tas gyvenimas suima į save tiesiog visų žmonių, tikriau pasakius, visų Dievą mylinčių ir norinčių Jam tarnauti ir Jo klausyti sielų, gyvenimą. Jame pilna visako: meilės ir atsidavimo, ištikimybės ir paklusnumo, kančių ir džiaugsmo, pagundų ir smarkių kovų su jomis, intymaus bendravimo su Dievu ir atkaklių bei baisių kovų su pačiu velniu, rūpestingo darbo ir karštų maldų. Viskas pynėsi jos gyvenime su paties Dievo numatytu tikslingumu, viskas jos gyvenime turi didelę pamokančią reikšmę, ir kiekvienas Kristaus mokinys kiekvienam savo gyvenimo pergyvenimui gali atrasti Jozefos gyvenime aiškų ir dieviškai tikrą pamokinimą.

Šia proga noriu patiekti skaitytojams tas maldas, kurios buvo Jozefos priimtos iš pačių dieviškų lūpų, lygiai taip kaip anuomet Tėve Mūsų malda, ir kurios bu-

vo surištos su pačiu Jozefos gyvenimu, tiesiog įlietos į jį, padarytos neatskiriamai dalimi. Jas paimu, išvertęs iš anglų kalbos, iš knygos "The Way of Divine Love", ir patiekiu jas čia pilnai, visas, kiek tik jų randasi toje knygoje. Jų yra įvairių: trumpų ir ilgų, vienos skirtos dažnai kalbėti, kitos padiktuotos iškilmingomis progomis, vienos yra gana asmeniškios, kitos yra su labai plačiomis intencijomis, vienas kalbėti turėjo pati Jozefa, o kitas ji kalbėjo drauge su pačiu Kristumi. Kad skaitytojams būtų aiškiau suprantamos tos visos maldos, aš pasistengsiu jas čia perduoti ir su aplinkybėmis, kuriose jos buvo Jozefos priimtos.

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS

Ir kad jos pasidarytų jums artimesnės, tai išdrįsiu dar pridėti prie kiekvienos iš jų po kelis savo žodelius, padrašindamas ir jus jas prisiimti.

I

Laikė pirmųjų Jozefos metų vienuolyne, kai jai po kiek laiko pradėjo apsireikšti Dievas ir pradėjo intymiai su ja bendrauti, jai suteikdamas pamokinimų, prašydamas iš jos aukų ir maldų už kitas sielas ir jai pačiai parodydamas Savo meilę, Jozefos viršininkėms sukilo didelės abejonės, ar ji tikrai yra Dievo valdžioje. Todėl, prabėgus beveik trims mėnesiams tokio jos bendravimo su Dievu, kad užsitikrintų dėl visų šitų reiškinių tikrumo ir dieviškumo, jos viršininkės uždraudė Jozefai toliau bet ką atsakyti į visus tuos regėjimus. Ir Jozefa stengėsi šito paliepimo griežtai laikytis. Tačiau Jėzus nesiliovė ir dabar ją kalbinti. Jis dažnai pasirodydavo Jozefai, prašydamas iš jos atsidavimo, meilės pareiškimo ir aukų. Ji, pasidavusi visiškai savo viršinikių paliepimui, kartu savyje jautė nepaprastą patraukimą ir ilgesį prie apsireiškiančios esybės. Taip jai prabėgo beveik pusantro mėnesio, pergyvenant dėl tokio atsidalinimo nepaprastas sielos kančias ir sukylančias abejones. Ir tuomet kaip tik pirmą kartą jai apsireiškė Marija, suramindama ją, kad visa tai greit praeis. Ir tikrai, po kelių dienų viršininkės leido Jozefai atsiliepti į Jėzaus prašymus ir padaryti savęs pasiaukojimą.

1920 m. spalio mėn. 8 d. savo užrašuose Jozefa taip rašo: "Per mąstymus aš padariau pasidavimo Dieviškai Valiai aktą. Laikė mišių, dar truputį prieš Evangeliją, aš pamačiau švenčiausią Panelę. Aš pradėjau prašyti jos tarpininkavimo, pasipasakojau jai, kodėl aš jaučiau tokį pasipriešinimą dėl tų malonių, tačiau dabar esu visai pasiryžusi priimti visa tai, kad pagarbinčiau Jėzaus Širdį, kad paguosčiau Jį ir kad laimėčiau sielų dėl Jo."

Tada Marija jai pasakė: "Mano dukra, štai yra toji maldelė, kurią tu turi kal-

bėti į mano Sūnų, ir Jo Širdis tada nesi-priešins: 'O mano Tėve, padaryk mane vertą išpildyti Tavo švenčiausią Valią, nes aš esu visa Tavo.' " Ir tada ji dar pridėjo: "Jei tu esi rankose gero Tėvo, ko daugiau tu gali norėti?"

Dievo Valia Jozefos atžvilgiu buvo ypatinga. Dievo Valia jai buvo tokia, kad ji taip gyventų, kaip ji tuos keturius metus ir pragyveno, ir kad atliktų tai, ką Dievas jai buvo paskyręs atlikti. Bet toji Dieviška Valia turėjo sutapti su laisva Jozefos valia. Ir beveik prieš kiekvieną didesnį žingsnį jos gyvenime Dievas prašė iš jos laisvos valios pareiškimo ir laisvo pasidavimo. Tai buvo vėliau dažnai jai primenama, ir šit dabar Marija ją pamokina, kaip su trumpos maldelės žodžiais pareikšti Dievui savo atsidavimą ir prašyti iš Jo, kad Jis pats padarytų ją verta tos Dievo malonės tinkamam priėmimui, kad Jis pats ją vestų tais keliais, kurie jai paskirti ir tik per kuriuos ji tegalės pasiekti amžiną laimę.

Taip ir jūs, mieli skaitytojai, žinokite, kad kiekvienam iš mūsų yra paskirtas tam tikras kelias, kuris tikrai vienas užtikrins mūsų laimę amžinybei: tai Dievo paskirtasis kelias. Ir mes turime nesi-priešindami juomi eiti. O kad jį tikrai pažintume, kad tikrai juomi eitume, melskimės į Dievą su tais pačiais žodžiais, kuriuos Marija Jozefai pasakė. Kreipkimės į Dievą kaip į savo Tėvą, nes Jis toks yra. Jozefai Jis kalbėjo (1920. VIII. 25): "Aš esu tavo Tėvas, tavo Sužadėtinis, tavo Dievas". Po trijų metų (1923. V. 25) Jis taip apie tai išsireiškė: "Kada tu šauki mane vardu Tėve, tai pradžiugina Mane. Kada tu duodi Man Tėvo vardą, Mano Širdis įsipareigoja rūpintis tavimi. Kai čia žemai mažas vaikutis pradeda šnekėti ir ištaria saldų Tėvo vardą, su kokiuo džiaugsmu tėvai spaudžia savo kūdikį prie savo širdžių, nes pasaulis neturi didesnių malonumų jiems už tai. Jei tai yra tikra apie žemišką tėvą ir motiną, kaip tikriau tai yra apie Mane, kuris esu kartu Tėvas, Motina, Sutvėrėjas, Išganytojas, Sužadėtinis!... ir kurio širdžiai niekas neprilygsta švelnumu ir meile."

Kai Jozefai vėl buvo leista santykiuoti su jai apsiareiškiančiu Dievu ir kai ji padarė savęs pasiaukojimo Jam aktą, ji vėl atgavo savo sielos ramybę, kuri buvo prieš tai ją ilgą laiką apleidusi.

Spalio mėn. 15 d. (1920 m.) laike savo maldų Jozefa kreipėsi su maldos žodžiais į Jėzų, prašydama iš Jo stiprios ir drąsios meilės, kokią kad turėjo šv. Teresė. Ir tada pasirodė Jis pats jai. Jos žodžiais: "Staiga Jis atsistojo prieš mane su išskėstomis rankomis. Aš negalėjau atsispirti šitų rankų vilionei. Aš paklausiau Jį, kodėl Jis mane taip labai myli... ir aš pasidaviau visiškai Jam, leisdama Jam manyje darbuotis ir mane taip perdirbti, kaip tik Jam patiks..."

Tada Jėzus jai pasakė: "Tavo varginumas pritraukia Mane. Ką tu darytum

be Manęs? Nepamiršk, kad juo mažesnė tu pasidarysi, tuo arčiau Aš būsiu prie tavęs. Leisk Man taip daryti, kaip Aš panorėsiu."

Ruošdamasi prie Komunijos, Jozefa vėl atnaujino savo visiško pasidavimo Jam aktą. Jai dar nespėjus tai padaryti, Jėzus vėl jai pasirodė ir pasakė: "Aš atleidžiu tau viską. Tu esi Mano Kraujo kaina, ir Aš ketinu panaudoti tave išgelbėjimui daugybės sielų, kurios Man taip brangiai kainavo: tik neatsakyk Man nieko. Matai, kaip labai Aš myliu tave."

Pačios Jozefos išsireiškimu: "Kai Jis pasakė šiuos žodžius, Jis įsupo mane į Savo širdies liepsnas ir suteikė man daug drąsos, nes dabar aš jau daugiau nesibijau kentėti. Mano vienintelis noras yra, tai daryti Jo valią."

(Bus daugiau)

MIRĖ TURTINGIAUSIA VIENUOLĖ

Jos metinės įeigos iš tėvų palikimo siekė virš \$365,000.00; vadinas, gaudavo virš \$1,000.00 per dieną. Visas įeigas ji sunaudojo švietimo ir gailėstingumo darbams. Jai mirus, palikimas siekė \$14,000,000.00. Pagal testamentą visas tas jos turtas padalintas katalikų gailėstingumo ir apšvietos 28 įstaigoms. Tuos milijonus ji išleido gerą darydama pavargėliams, indėnams ir negrams. Švenčiausiojo Sakramento vienuolyne, kurį ji įsteigė, išgyveno virš 60 metų ir jam vadovavo.

Ši turtingiausia vienuolė, motina Marija Katarina Drexel, mirė kovo 3, sulaukusi 96 metų.

Sekdama šv. Tėvo Leono XIII patarimą, 1891 m. įsteigė seserų vienuolių kongregaciją, kurios tikslas dirbti negrų ir indėnų tarpe.

1892 m. seserys pastoviai apsigyveno naujame motiniškame name, Cornwell Heights, Pa. Marija Katarina tada visiškai pasišventė misijų darbui — negrų ir indėnų gerovei. Savo lėšomis pastatė 63

mokyklas: 49 pradines, 13 augštesniųjų ir vieną universitetą. Taip pat aprūpino didelę dalį negrų, gyvenančių ūkiuose. Jų švietimui ir religinimui pastatė ir išlaikė 21 mokyklą.

Miręs kard. Dougherty 1936 m. apskaičiavo motinos Marijos Katarinos turtų sunaudojimą labdarystei iki 12 milijonų dolerių. Tas turtas buvo sunaudotas ne vien kongregacijos tikslams. Ji šelpė daugybę įstaigų Amerikoje ir užsieniuose.

Minint kongregacijos 50 m. jubiliejų, žymesnės mūsų krašto mokslo įstaigos suteikė Marijai Katarinai garbės laipsnius. Jos paveikslas yra nupieštas ant "tympanum" Washingtono katedros didžiųjų durų viršuje. Čia atvaizduojami šio krašto Kat. Bažnyčiai atsižymėję asmenys.

Šios didžiųjų darbų vienuolės kūnas, po iškilmingų pamaldų Philadelphijos katedroje, padėtas motiniškojo namo koplyčios rūsyje.

J. A. K.

Kad Viešpaties Neapviltume

SAKOMA, jog Afrikoje yra negrų, kurie niekada negalvojo, jog jie yra juodi, kol jie nepamatė baltojo žmogaus.

Ir žmonija gal niekada taip ryškiai nepagalvojo apie savo nuodėmės purvus, kaip tada, kai atėjo Išganytojas, skaistus ir baltas, kaip tyras sniegas. Jo šviesos spindulių paliesti mes dar labiau pamatome mūsų sielą užgulusias dulkes ir purvus ir jaučiame dar didesnę reikalą jais nusikratyti.

Buvęs kartą vienas gydytojas, kurs į ligonio kambarį įžengdavęs visada su viltinga šypsena. Kažkas jo paklausė:

— Daktare, kaip gi jūs, nuolat tarp kenčiančių vaikščiodamas, juodą skausmą matydamas, pats išliekate neparblokštas.

Gydytojas atsiliepė:

— Matote, į ligos atvejus aš vis žiūriu iš išgijimo pusės.

Stebėdamas ligą, jis mato išgijimo galimybes.

Panašiai ir Viešpats. Sakytume, kad Kristaus širdis būtų seniai palūžusi, pirma, negu Jis pasiekė Kalvarijos kalną, jeigu Jis į nusidedančią žmoniją nebūtų žiūrėjęs iš to "išgijimo", pasitaisymo punkto. Bereikia tik, kad mes Viešpaties neapviltume, jo malonių stiprinami ir padedami, darytume pastangų išgyti.

Kartą vienas praeivis matė, kaip vyras labai stropiai plauna parduotuvės langą. Trynė jis kiek įmanydamas, pylė vandenį, brūžavo, bet viena dėmė vis tebebuvo. Tada kažkas pratarė:

— Žmogeli, juk ta dėmė yra iš vidaus.

Kaip dažnai mes bandome užtrinti savo charakterio dėmes prieš kitus žmones, kad niekas mūsų nepapeiktų, kad mumsyse dėmių neižvelgtų. O blogumas visas yra iš mūsų vidaus. Čia reikia ne paprasčiausio rodimosi gerai prieš kitus, o reikia iš vidaus mūsų sielą nuplauti Išganytojo krauju, atgailos ašaromis, susigraudinimo atodūsiomis, pasiryžimo aktais.

Vienoje didelio judėjimo sankryžoje gyveno sargas. Nakčia jis norėdavo ramiai nusnusti ir dėl to uždarydavo vartus, kad jam nereikėtų visą laiką pačiam prie sankryžos stovėti.

Kartą vieną tamsią lietingą naktį jojo ta vieta keleivis. Radęs uždarytus vartus, jis pasibeldė į sargo duris ir išgirdo balsą:

— Ateinu.

Keleivis palaukė gerą valandėlę. Sargas vis nesirodė. Pabeldė antru kartu. Vėl tas pats "Ateinu", bet sargo ir vėl nebuvo. Tada keleiviui pasidarė sunku laukti ir jis dar kartą pabeldė:

— Ateinu, — pasigirdo balsas.

— Sakai ateini, o aš laikiu tiek laiko ir vis nerodai.

— Pone, — pasigirdo sargo balsas, — aš taip esu pripratęs prie to žadinimo, kad tik ištariu "ateinu" ir vėl krintu į miegą.

Ta istorijėlė mums atrodo nemaloniai juokinga. Tas sargas — toks ištižęs. Bet ar kartais mes nesam jam panašūs? Kiek kartų mes sieloje girdime Kristaus žadinimą, Evangelijos žodžių beldimąsi, o mes ir vėl užmingame, prisikelti nejstengiamo. Kartais lyg sujudame, ir vėl krintame be reikiamo ryžto ir jėgos. O čia ne eilinis reikalas, o vartų atkėlimas sau patiems į amžinybę.

Savu laiku gubernatorius Charles E. Hughes pradėjo smarkią kampaniją prieš gembliavimą ir kitus nusikaltimus. Kažkas jį perspėjo, sakydamas, kad jo priešininkai nevenss jokių priemonių jo šlovei nuplėšti. Jie sugriauš jo politinę karjerą. Ir tada gubernatorius prasmingai atsakė:

— Mano draugai, pasaulyje tėra tik vienas žmogus, kuris gali pakenkti gubernatoriaus Charles Hughes garbei, tai — pats Charles Hughes.

Su Mūsų Bendradarbiais

Tėvų Marijonų Bendradarbių Draugijos 28-tojo Metinio Seimo, įvykusio 1955 m. kovo 27 d. Aušros Vartų parap. salėj, Chicagoj,

PROTOKOLAS

Kančios sekmadienį, kovo 27 d., Tėvų Marijonų Bendradarbių draugijos 28 metinis seimas užgyrė naujai paskelbtus statybos planus ir pažadėjo gausią paramą, kad nauji namai būtų pabaigti statyti 1956 m. pavasarį.

Seimas prasidėjo 10 val. ryte iškilmingomis šv. Mišiomis, kurias atnašavo kun. Valentinas Atkočius, MIC, Tėvų Marijonų šv. Kazimiero provincijos vyresnysis. Jam asistavo diakonu Tėvų Marijonų Bendradarbių dvasios vadas kun. Juozas Budzeika, MIC, subdiakonu Jonas Vilutis, MIC, ir marijonai klierikai — Kučkėlis ir Martinkėnas.

Spaudos reikšmė

Pamokslą pasakė vyskupas Vincentas Brizgys. Ekscelencija savo pamoksle iškėlė plačią Tėvų Marijonų spaudos darbuotę ir jos neįkainojamą vertę lietuviams katalikams. Jis ragino susirinkusius ir toliau uoliai remti Tėvų Marijonų spaudos darbą.

Aušros Vartų parapijos salėje po skanių pietų antrą valandą prasidėjo seimo posėdžiai. Į seimo darbo prezidiumą pirmininku pakviestas "Draugo" redaktorius kun. Kazimieras Barauskas, vicepirm. — Pr. Dubinskienė ir Elena Širvinskienė. Sekretoriavo brolis Pranas Jančius, MIC, ir Petronelė Zakaraitė. Rezoliucijų komisiją sudarė vyriausias "Draugo" redaktorius Leonardas Šimutis, "Draugo" administratorius Juozas Valaitis, "Laivo" redaktorius kun. Antanas Ignotas, MIC, ir Eugenija Daugirdienė.

Mandatų komisijon įėjo Statybos reikalų vedėjas kun. Vincentas Parulis, MIC, ponios Sofija Antušis ir Anelė Skrabutienė bei subdiakonas Jonas Vilutis, MIC.

Tuojuo po seimo atidarymo žodį tarė kun. dr. Juozas Prunskis. Papasakodamas apie savo neseniai atliktą kelionę aplink pasaulį, kun. J. Prunskis pareiškė, jog pilnai įsitikinęs, kad gyvename laikuose, kada rašytojo rašalas gali pasidaryti brangesnis už kankinių kraują. Šios minties vedamas, kun. Juozas Prunskis pranešė, kad daręs dvi aukas: \$500 skiria Lietuviškos Knygos Klubui, kad šis pravestų vaikų literatūros konkursą, ir kad "Draugo" romano konkursui skiria \$1,000. Seimas ilgu plojimu pareiškė geradariui ačiū.

Seikė praėjusio seimo protokolo skaitymas, kuris vienbalsiai priimtas.

Sveikinimai

Perskaityti raštu gauti sveikinimai iš kun. dr. Matulaičio, MIC, ir iš šv. Kazimiero Seserų. Kun. Matulaitis, čia Amerikoje besirūpinąs arkiv. Jurgio Matulevičiaus beatifikacijos byla, seimui pranešė apie šios bylos eigą ir kad vien šiame krašte iki šiol apie ark. Jurgio užtarimu gautas malones yra pranešę 38 asmenys, kurių tarpe yra staiga pasveikusių apakusių ir kurčių.

Ilgą pranešimą patiekė provinciolas kun. Valentinas Atkočius, MIC, kuris visų pirmiausia pasveikino Tėvų Marijonų Generolo ir buvusių provinciolų kun. Reklaičio, Jakaičio ir Jančiaus vardu. Toliau, primindamas, kad jau 25 metai nuo šv. Kazimiero provincijos įsteigimo, jis padarė trumpą nuveiktų darbų apžvalgą. Veikia dvi mokyklos: Marianapolio augštesnė mokykla ir kunigų seminarija čia pat prie Chicagos, kurią šimet baigs du klierikai. Parapijose nuolat darbuojasi 20 kunigų ir 4 misijonieriai. Be to, beveik visi esantieji kunigai, šalia savo nuolatinų darbų, savaitgaliais dar vyksta į pa-

rapijas su pastoracine pagalba. Argenti⁹noje misijonieriai sėkmingai darbuojasi. Pastatė dvi bažnyčias ir leidžia laikraštį "Laikas".

Provinciolas žmonėms parodė naujai nubraižytus statybos planus ir paaiškino, kur bus statomi nauji namai.

Gyvu žodžiu seimą sveikino Tėvų Marijonų Bendradarbių Centro Valdybos pirm. Ignas Sakalas, kunigai marijonai — Rimšelis, Saplys, Ignotas, Činikas, "Draugo" vyr. red. Leonardas Šimutis ir Tėvų Marijonų Bendradarbių Chicagos apskr. valdybos pirm. Ciprijonas Druktenis. Šiose kalbose paaiškėjo, kad Tėvai Marijonai ne tik stato naują vienuolyną ir spaustuvę, bet dar projektuojami remontai ir statybos Marianapolyje ir seminarijoje, kur ruošiamasi vasaros metu įsteigti berniukams stovyklą.

Skyrių Raportai

Iš skyrių pranešimų aišku, kad bendradarbių skyriai gerai pasidarbavo remiant įvairias Tėvų Marijonų įstaigas.

1-jo skyriaus (Melrose Park) raštu įteiktas anksčiau su 130 dol.

5-jo skyriaus (Marquette Park) raportą padarė Petronelė Dubinskienė su 1,480 dol.

8-jo skyriaus (Town of Lake) Petronelė Turskienė su 95 dol.

10-jo skyriaus (Bridgeport) Marijona Sabaliauskaitė su 1000 dol.

21 skyriaus (Cicero) A. Stulginskas su 390 dol.

19 skyriaus (West Side) P. Cibulskis su 120.00 dol.

25-jo skyriaus (Brighton Park) Anelė Skrabutienė su 175 dol.

Rinkliava salėje įnešė 142.00 dol. Iš viso seimas įnešė 5,200 dol.

Paskaita

Po salėje prarastos rinkliavos sekė kun. A. Miciūno, MIC, paskaita apie šv. Kazimiero provincijos įsteigimą. Kalbėtojas vaizdžiai nupiešė provincijos istoriją ir atskirai apibūdino kiekvieną vykdomą darbą. Jis pabrėžė, kad Tėvų Marijonų darbas visose srityse be bendradarbių pagalbos būtų beveik neįmanomas.

(Bus daugiau)

Marijonų Bendradarbių Draugijos Amžina Narė

A. † A.

ONA KULIKAUSKIENĖ

A. a. Ona pasimirė Viešpatyje gyvendama Chicagoje. Į Amžinų narių eiles įrašė jos vyras Vincas Kulikauskas. Palaidota šv. Kazimiero kapinėse, Chicago, Ill. Gyveno 4344 So. Rockwell St., Chicago. Ill.

Tėvai Marijonai už a. a. Onos sielą atlaikys dvejas šv. Mišias. Visi Draugijos nariai prašomi už jos sielą sukalbėti nors po rožančiaus dalį Dievo gailestingumui išprašyti.

Marijonų Bendradarbių Draugijos Garbės Narys

A. † A.

PETRAS VAIVADA

A. a. Petras pasimirė Viešpatyje 1954 metais. Palaidotas katalikiškose kapinėse Milwaukee, Wis. Gyveno 1977 S. Layton Blvd., Milwaukee, Wis.

Tėvai Marijonai už a. a. Petro sielą atlaikys dvejas šv. Mišias. Visi Draugijos nariai prašomi už jo sielą sukalbėti nors po rožančiaus dalį Dievo gailestingumui išprašyti.

Marijonų Bendradarbių Draugijos Garbės Narys

A. † A.

JONAS MASELIUNAS

A. a. Jonas pasimirė Viešpatyje gyvendamas Chicagoje. Palaidotas šv. Kazimiero kapinėse Chicago, Ill. Gyveno 4708 W. 12 Pl., Cicero, Ill. Į Garbės narių eiles įrašė jo žmona Viktorija, kuri irgi yra Garbės narė.

Tėvai Marijonai už a. a. Jono sielą atlaikys dvejas šv. Mišias. Visi Draugijos nariai prašomi už jo sielą sukalbėti nors po rožančiaus dalį Dievo gailestingumui išprašyti.

Pirmoji statyba prie Liurdo grotos

DVYLIKŲ kartą Bernadeta matė gražiąją Ponią vasario 28 d. sekmadienio rytą. Muitinės viršininkas Estrade tvirtina, kad buvo atėję apie du tūkstančiai žmonių, nors kiek ir lynojo. Bernadetą atlydėjo jos teta Liucilė. Estrade stebėjo žmones nuo Masabelio kalno ir savo aprašymuose liudija, kad žmonės buvo labai susikaupę, Bernadetos veiksmais labai susidomėję. Nebūta jokių pasityčiojimų, gal daugiau susijaudinimo. Jis matė verkiančių vyrų, besistengiančių melstis kaip įmanant. Netoli Estrade stovįs vyras net keikti ėmęs, tik ne iš piktumo, bet iš džiaugsmo, kad čia šventi dalykai dedasi.

Bernadeta, kaip ir visada, pradėjo kalbėti rožančių ir greit pamatė Apsireiškusiąją. Regėjimo pradžia nurodė jos veido nušvitimas. Netrukus Bernadeta pradėjo keliais eiti prie urvo bučiuodama žemę. Teta Liucilė nešė paskui ją žvakę ir taipgi bučiavo žemę. Miesto sargas, kuris tą pačią dieną turės areštuoti Bernadetą, paragino visus susirinkusius žemę bučiuoti. Daug kas paklausė. Minioje buvo du kareiviai ir padėjo prastumti žmones, kad Bernadetai būtų pakankamai vietos keliais eiti prie kalno. Tą dieną Bernadeta bent du kartu suvaikščiojo keliais ten ir atgal.

Po regėjimo Bernadeta sugrįžo namo, o vėliau nuėjo bažnyčion kartu su visomis mokyklos mergaitėmis. Prie bažnyčios pasisuko policijos viršininkas Jacomet ir pamatęs miesto sargą įsakė jam Bernadetą suimti, kai tik ji išeis iš bažnyčios. Tas vyras buvo Bernadetai prielankus, todėl švelniai ją pasiėmė nuo vienuolės mokytojos ir nusivedė ten, kur policijos viršininkas buvo liepęs. Ir jis pats buvo netoliese, ėjo iš užpakalio kiek atsilikęs. Išėję iš bažnyčios žmonės greit sužinojo kas įvyko; daug kas pyko, nes nemanė, kad policija turėtų užkabinėti niekam nieko blogo nedarančią Bernadetą.

Bernadeta buvo nuvesta pas Liurdo teismo tardytoją, kuris tuojuo pradėjo ją piktai kamantinėti, tik šį kartą Bernadeta nebuvo nusigandusi ir drąsiai atsikapojo.

— Tai tu toji žmonių apgaulinėtoja? — pasveikino jis ją.

— Taip, tai aš, — atsakė Bernadeta.

— Ko tu vaikščioji pas tą urvą? Ko tie žmonės paskui tave bėgioja? Juk tu kieno primokyta taip darai! — puolė Bernadetą tardytojas, grasindamas ją į kalėjimą sodinti.

— Galite sodinti kad ir dabar, tik žiūrėkite, kad jis būtų stiprus, nes kitaip

galiu iš ten ištrūkti — lyg šaipėsi iš tar¹¹ dytojo pykčio nieku nekalta Bernadeta.

Tardytojas dar labiau supyko ir parkartotinai įsakė Bernadetai daugiau prie Masabelio kalno urvo nebevaikščioti.

— Aš negaliu nevaikščioti — kietai atsakė Bernadeta.

Tuo tarpu įėjo Liurdo seselių vyresnioji ir verkdamą prašė atiduoti Bernadeta jos globai, bet nekišti į kalėjimą. Tardytojas ir policijos viršininkas gerai žinojo, kad Bernadetos į kalėjimą juodu negali sodinti, todėl nudžiugo gavę tokią gerą proą iš bėdos išlįsti: Bernadeta pagasdinti ir savo "autoriteto" nesumažinti. Juodu su malonumu atidavė Bernadeta seserų vyresniajai, o Bernadeta išeidama jiems pasakė, kad įsakymo neklausys ir pas urvą vaikščios iki ketvirtadienio.

Dangaus karalienės darbininkai

Vietos prie Masabelio grotos daug nebuvo, bet tuo tarpu jos daugiau ir nebuvo galima padaryti. Tik reikėjo ką nors padaryti su Bernadetos atkastu šaltinėliu ir su tuo stačiu taku, kuris iš kelio per kalno šlaitą ėjo žemyn prie kalno papėdės. Dabar takas jau buvo pasidaręs tikrai pavojingas, nes buvo nuslidintas, perdaug status ir siauras.

Tais reikalais pasirūpino vargšai Liurdo akmenskaldžiai, skirdami tam reikalui savo sekmadienio poilsį. Šventą dieną dirbti jie to darbo nebijojo, nes manė dirbą švč. Marijos garbei. Tą pačią vasario 28 dieną po mišparų jų būrys atėjo prie grotos su įrankiais ir aptvarkė Bernadetos atkastą šaltinį, kurio vanduo buvo pasklidęs po urvą, o žmonės šlapioje vietoje jau ir daug purvo buvo primindžioję. Pirmiausia jie padarė vagą vandeniui surinkti, paskui kiek prakasę žemę rado uolienas ir jose iškirto duobę, į kurią iš ažuolo žievės padarytu vamzdžiu atvedė vandenį nuo šaltinio angos. Iš duobės vanduo buvo paleistas vaga į Merlaso upelį. Nuo to laiko šaltinio vanduo akmens duobėje visada būdavo švarus.

Kitas dienas nuo darbo atlikusiomis valandomis tie darbininkai praplatino ir saugesniu vaikščioti padarė taką, kuriuo žmonės paprastai ateidavo iš miesto prie

grotos, kuri buvo priešingoje nuo didžiojo kelio Masabelio kalno pusėje. Vėliau apie tų darbininkų gerumą buvo atsiminta ir spauda juos pavadino pelno nejieškančiais dangaus karalienės darbininkais.

Pagijo mirštąs kūdikis

Kai akmenskaldžiai jau buvo urve iškalę akmenyje geroką duobę šaltinio vandeniui surinkti, visai vakarop atbėgo lyg pamišusi moteris su mažu į skaras suvyniotu kūdikiu ir parkritusi ant kelių prieš grotą pradėjo garsiai šaukti, kad Marija pagydytų jos mirštantį kūdikį, kuris ėjo antrus metus, bet buvo gimęs nesveikas ir padėtos pastangos jį pagydyti nebuvo davusios jokių vaisių. Vaikas buvo išdžiūvęs kaip šakaliukas, o tą dieną motina, tėvas ir atėjusi kaimynė jau buvo pamanę, kad vaikutis amžinai užgeso.

Kai skausmo sugriaužta motina vaiką pasigrobusi išbėgo pas grotą, namie likęs su kaimyne vyras pamanė, kad žmonai iš skausmo ir protas gal susimaišė. Panašiai pamanė ir pas grotą buvę žmonės, kai pamatė tą nelaimingą motiną šaukiančią ir vaitojančią, keliais prie šaltinio su vaiku šliaužiančią. Dar labiau visi stebėjosi tos moters paikumu, kai ši staiga nuogą vaikelį panėrė duobėje į šaltą, kaip ledas šaltinio vandenį. Vienas vyras prišokęs bandė iš jos vaiką atimti, tačiau ji nedavė. Tas ir nebesivaržė, nes buvo tikras, kad vaikas nebegyvas.

Liudininkų pasakojimai teigia, kad motina išlaikė vaiką vandenyje apie penkiolika minučių, tačiau ji nebuvo nė pamišusi nė kantrybės netekusi, tik persiėmusi tokiu tikėjimu, koks gali ir kalnus iš vienos vietos į kitą nukelti. Ištraukusi vaiką iš vandens motina nubėgo su juo namo ir paguldė į lopšį, bet vyras buvo tikras, kad sūnus jau miręs. Motina suriko, kad vaikas gyvas ir bus sveikas, nes švč. Mergelė Marija jį išgydys. Vėliau ir pati suabejojo ar vaikas besąs gyvas ir nuėjusi prie lopšio ėmė klausytis ar jis kiek kvėpuoja. Nurimo ir tėvas, kai išgirdo vaiką kvėpuojant. Jis išmiegojo visą naktį ramiai ir ryte atsibudo net linksmas, o kai pasistiprino motinos pienu, tai pabandė ir nuo jos kelių žemyn

ristis, ko ikšiol niekad nebūdavo. Ir antrą naktį vaikas išmiegojo ramiai nepabudęs, visą dieną godžiai stiprinosi motinos pienu, o kitą rytą tėvai jį rado bevaikščiojantį po aslą, kai grįžo iš darbo lauke, kur ankstį rytą buvo išėję vaiką dar miegantį palikę.

Galime įsivaizduoti tėvų džiaugsmą tokiais staigiais pasikeitimais — prieš keliolika valandų jau buvo tėvas besiren-

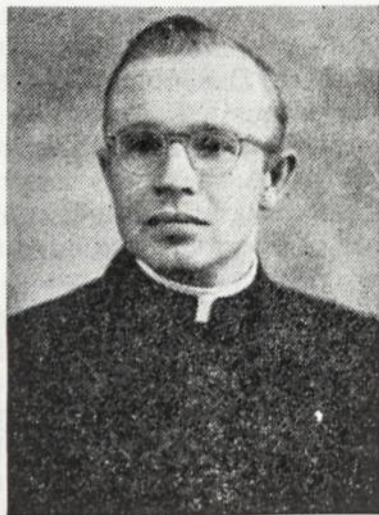
¹²giąs karstą daryti, o čia netikėtas vaiko atsigavimas, sustiprėjimas. Jo ligos nė pėdsakų nebeliko ir ji niekad daugiau nepasikartojo. Jis išaugo stipriu vyru. Vaiko išgijimą ištyrė ir patvirtino trys gydyjai, bet motinai tų tyrimų nereikėjo, nes jos vidaus balsas sakė, kad tą didžiąją malonę padarė toji gražioji Ponia, su kuria Bernadeta kalbasi Masabieli kalno grotoje.

Klausimai ir atsakymai

1. Kas buvo Judas Iskarijotas? 2. Kodėl Kristus jį išsirinko sau Apaštalų? 3. Kodėl Judas išdavė Kristų?

C. B., Brooklyn, N. Y.

AT. 1. Judas Iskarijotas buvo vienas iš dvylikos Kristaus Apaštalų. Evangelijose paprastai jis minimas paskutinėje

Kun. Juozas Petraitis, MIC.

Manome, kad mūsų skaitytojams bus idomu susipažinti su jaunu gabiū KLAUSIMŲ IR ATSAKYMŲ skyriaus vedėju, kun. Juozu Petraičiu, MIC, kuris šiuo metu eina vikaro pareigas šv. Gabrieliaus parapijoje, Milwaukee, Wisconsin. "LAIVO" redakcijos paprašytas, kun. Petraitis mielai sutiko vesti šį skyrių ir tai daro jau nuo šių metų sausio mėn. pradžios.

vietoje. Koks buvo Judo gyvenimas prieš tampant jam Apaštalų, — žinių neturime. O visa kita ką žinome apie Judą Iskarijotą kaip Apaštalą, — randame Naujajame Testamente, ypač Evangelijose. Visi šv. Rašto atsiliepimai apie Judą kaip Apaštalą yra blogi. Pav. šv. Jonas Evangelistas Judą pavadina vagim (Plg. Jono 12, 6); kitoj vietoj tas pats šv. Jonas paduoda paties Kristaus žodžius apie Judą: "Ar ne aš jus, dvylika, pasirinkau? Tačiau ir iš jūsų vienas yra velnias. Kalbėjo gi jis apie Simono sūnų, Judą Iskarijotą; nes tas, būdamas vienas iš dvylikos, turėjo jį įduoti." (Jono 6, 71 - 72).—Anot šv. Tomo Akviniečio, Kristus pavadino Judą velniu ne dėl to, kad jis tokiu buvo, bet dėl to, kad jis savo blogu elgesiu sekė velnio nedorybėmis. — Tai tokios yra pagrindinės žinios, apibūdinančios Judą Iskarijotą.

2. Jieškant atsakymo į klausimą, kodėl Kristus išsirinko Judą Iskarijotą sau Apaštalų, — reikia pažymėti, jog daugelis teologų mano, kad Judas, nežiūrint jo blogų palinkimų, vis dėlto turėjo ir gerų būdo savybių, tinkamų būti geru Apaštalų, kaip ir visi kiti kad buvo. Tačiau privilegija būti Apaštalų nesunaikino jame laisvos valios. Be abejo šis augštas pašaukimas eurėjo Judo asmeny sustiprinti visa tai kas gera ir kilnu, o kad jis Dievo malonių tinkamai nesunaudojo ir taip žemai nupuolė, — tai jo paties kaltė. Tiesa, ir šv. Petras labai nusidėjo, bet per atgai-

lą grįžo atgal į šventumo kelią, o Judas to nedarė ir galiausiai dar savižudybę įvykdė. Tame kaip tik ir yra Judo nupuolimo blogybė.

Žiūrint į tą patį klausimą iš kito atžvilgio, — nors ir aišku, kad Judas buvo kaltas dėl savo nupuolimo ir nesitaisymo, — lieka tačiau kartu ir Dievo plano paslapčių, ypač tai, jog Kristus žinojo kas atsitiks su Judu, o visdėlto pašaukė jį būti Apaštalu. Tie ir panašūs neišaiškunami dalykai, įvyksta net mūsų laikais, — gal pilnai išaiškės tik Paskutinio Teismo dieną, nes tik tada visoj pilnumoj nušvis mums blogio problema ir visi kiti Dievo išminties ir teisingumo darbai.

3. Klausimas, kodėl Judas išdavė Kristų, — buvo sprendžiamas šimtmečiais. Tačiau tikrą ir paprasčiausią atsakymą randame Evangelijose. Čia paduodame tik sekančius faktus. Kartą, Kristui su Apaštalais esant Betanijoje, Lozoriaus sesuo Marija brangiu tepalu patepė Jėzaus kojas ir nušluostė jas savo plaukais. Judas tuo elgesiu pasipiktino, sakdamas: "Kodėl neparduota to tepalo už tris šimtus denarų ir neatiduota beturčiams? Pasakė gi jis tai, ne kad jam būtų rūpėję beturčiai, bet kad buvo vagis ir, laikydamas pinigine, pasisavindavo, kas į ją buvo įdedama" (Jono 12, 5 - 6).

Taip pat kai Judas tarėsi su žydų vyriausiais kunigais dėl Kristaus išdavimo, ypatingai jis buvo susirūpinęs kiek gaus iš jų pinigų: "Ką norite man duoti ir aš jį jums įduosiu? Jie gi jam paskyrė tris dešimtis sidabrinių" (Mato 26, 15).

Šalia minėtų gobšumo pavyzdžių, Judas taip pat klaidingai galvojo ir apie Kristaus Karalystę žemėje. Jis tikėjosi, kad Kristus bus galingas žemiškas valdovas, o kai pamatė, kad jo viltys neišsipildė, — jame ėmė augti nusivylimas, nes iš Kristaus jis laukė ne ko kito kaip pasipelnymo, praturtėjimo ir asmeninės garbės iškilimo.

Taigi nesuvaldomas gobšumas, netvarkingas prisirišimas prie žemiškų gėrybių ir tuščios garbės, o taip pat klaidingas Kristaus Karalystės supratimas kaip tik ir privedė Judą prie nusivylimo Kristumi, prie Jo išdavimo ir galiausiai prie

negarbingo savo paties gyvenimo užbaigimo.

KL. Kuriais atvejais pasireiškia Popiežiaus neklaidingumo dovana?

P. R., Cleveland, Ohio.

AT. Popiežiaus neklaidingumas pasireiškia tik tikėjimo ir dorovės srityse, kada jis kalba kaip Vyriausia visos Katalikų Bažnyčios Galva, įpareigodamas visus tikinčiuosius išpažinti kurią nors Tikėjimo tiesą arba vykdyti kurį nors moralinį nuostatą.

KL. Nepagydomai sergu. Kaip galiu tikėti, kad Dievas manimi rūpinasi?

C. D., Chicago, Ill.

AT. Jei šis pasaulis būtų nesibaigiantis ir mūsų galutinis tikslas, tada, tikrai Jūsų padėtis būtų nepavydėtina baisi ir liūdna. Tačiau, šis pasaulis tėra tik pasirošimas, tik įžanga į nesibaigiantį, amžiną gyvenimą Danguje. Reikia todėl pasitikėti Dievo Apvaizda, nes Dievas yra meilės Dievas ir niekam neleidžia kentėti virš jėgų. Jei Jis siuntė Jums ligą ir kentėjimą, — atsiminkite, jog duoda Jums ir reikalingų malonių bei jėgų minėtiems sunkumams pernešti. Gi iš kitos pusės, šio gyvenimo kentėjimai gali būti kaip tik ypatingas Dievo meilės ženklas mums, nes kantriai priimdami kasdienio gyvenimo kryželius daromės panašesni pačiam mūsų Dieviškajam Išganytojui ir daromės vertesni didesnio atlyginimo bei išaugstinimo Danguje.

Todėl Jūsų, o kartu ir kiekvieno tikinčio žmogaus pagrindinis nusistatymas turėtų būti sekantis: visuose dalykuose, visuose šio gyvenimo reiškinuose įžvelgti šventą Dievo valią ir ją kuo tobuliausiai vykdyti, šio gyvenimo sunkumus bei kryžius nešant vienybėje su kenčiančiu Kristum, mūsų Išganytoju. Nes mūsų kelias yra tas pats kaip ir Kristaus: per šio gyvenimo kančias ir kryžius — į amžinąją garbę ir nesibaigiančią laimę Danguje.

KL. Kada gimė dabartinis Popiežius?

J. J., Boston, Mass.

AT. Dabartinis Šv. Tėvas Pijus XII gimė 1876 m., o kunigu įšventintas 1899 m.

žinios iš lietuviškojo pasaulio

● **Indijoje kun. Jonas Svirnelis** pastatė naują misijų bažnytelę, kuri buvo pašventinta vasario mėn. pabaigoje. Bažnytelė yra kaime, kuriame gyvena apie 300 katalikų. Su jų parama ir su gerų lietuvių bendradarbių pagalba ir pavyko pastatyti bažnytelę, turinčią 70 pėdų ilgio ir 22 pėdas pločio. Išskasti pamatai ir vaiduoklių bendrabučiui.

● **Kun. V. Pikturna** parašė ir jau spausdina knygą apie šv. Mišias.

● **Aidų premija.** Su pranciškonų spaudos koncertu, kuris gegužės 1 d. ruošiamas Bostone, jungiama ir kultūros žurnalo "Aidų" premijos įteikimo iškilmės. Šiemet premija 500 dol. skiriama už geriausią 1953 — 1954 m. parašytą mokslo veikalą, pateiktą komisijai rankraštyje ar jau išspausdintą knygą. Šiais metais premijos fundatorius yra prel. Pranciškus M. Juras.

● **Čekistas dvasininko pareigose.** "Voice of America" perdavė Jozefo Swiatlo, pabėgusio Lenkijos komunistų saugumo policijos pareigūno, pareiškimą, kad pasmerktiems mirti kaliniams neleidiama pasinaudoti paskutiniu savo tikėjimo dvasininko patarnavimu, bet kadangi baudžiamasis statutai numato tokį leidimą, tad lenkų čekistai turi savo "dvasininką". Jo pavardė Labanowski, matyti, bus vilnietis, nes pavardės kamienas yra lietuviškas. Jis yra čekistų pulkininkas leitenantas, kuris pagal reikalą persirengia katalikų kunigu, protestantų pastorium ar žydų rabinu ir vykdo dvasinio mirčiai parengimo parodiją. Ši Labanowskio parodija yra ne vien pasityčiojimas iš religijos, bet ir iš žmogiškų jausmų.

● **Annuario Pontificio,** specialus Vatikano leidinys apie viso pasaulio katalikus, skelbia, kad apie 150 vyskupų yra arba kalėjimuose, arba ištremti į nežinomas vietas, arba sukliudyti valdyti savo vyskupijas. Jų tarpe yra visi Lietuvos

vyskupai, išskyrus vysk. Kazimierą Paltaroką.

● **Kan. J. Končius,** Balfio pirmininkas, kovo 25 d. buvo priimtas prez. Eisenhowerio. Baltųjų Rūmų audiencijoje jis buvo su kitais labdaros organizacijų atstovais, suvažiavusiais į Washingtoną dalyvauti US Escapee Program trejų metų veikimo sukakties minėjime. Balfas yra tos organizacijos narys. Kalbėdamasis su kan. Končium, prez. Eisenhower priminė Hanau tremtinių stovyklą, kurią jis lankė būdamas vyr. kariuomenės vadu, ir išskėlė tai, kad pabaltiečiai jam padarė geriausį įspūdį savo susitvarkymu ir kultūrine veikla.

● **Lietuvis kunigas—Ferndale, Wash.** Washingtono valstybės šiaurinėje dalyje, visai netoli Kanados sienos — Ferndale miestelyje, darbuojasi lietuvis kunigas Juozas Dakin - Dakinevičius, kuriam neseniai buvo suteikta šio krašto pilietybė.

Apie tai paminėjo Seattle išeinantis katalikų laikraštis "The Northwest Catholic Progress" savo straipsnyje apie imigrantus.

Laikraštis tarp kitko pažymėjo, jog mūsiškis pilietybės gavimo proga buvo paprašytas teismui papasakoti savo ištrūkimo iš geležinės uždangos, užtvėrusios jo mielą Lietuvą, pergyvenimus. "Visi įtemptai klausėsi jo išsigelbėjimo istorijos — pradžioje iš nacių, vėliau iš komunistų", — rašė laikraštis.

● **Liet. Bibliografijos tarnyba 1954 m.** suregistravo 178 knygas bei brošiūras. Iš jų Amerikoje išleista 118, Kanadoje ir Vokietijoje po 10, Australijoje — 9, Anglijoje ir Argentinoje — 7. Daugiausia išleista literatūros veikalų — 43. Visuomenės mokslo reikalams skirtos 39 knygos ir knygelės, bendrybėms — 28, religinių knygų — 27, meno 16, kitų skyrių mažiau. 1950 m. buvo išleista 141, 1951 — 164, 1952 — 190.

ŽINIOS *iš katalikiškojo pasaulio*

• **Nauja šventovė.** Betliejaus laukuose, kur angelai pasirodė piemenims pirmųjų Kalėdų naktį, pastatyta nauja ir graži šventovė. Šventovė pastatyta Kanados katalikų lėšomis. Ją pašventino popiežiaus atstovas Palestinai, dalyvaujant 4 vyskupams ir Kanados maldininkų būreliui. Senuose laikuose toje vietoje buvo didelis vienuolynas. Prieš 4 metus atrasti vienuolyno griuvėsiai padėjo nustatyti angelų apsireiškimo vietą, kurioje dabar išaugo nauja šventovė.

• **Raupsuotųjų apaštalas.** Romoje formaliai pradėta beatifikacijos byla Molokai salų raupsuotųjų apaštalo tėvo Petro Damiano, kurs raupsuotuosius beslaugydamas pats susirgo ir mirė ta liga.

• **Rado Erodo Didžiojo rūmų griuvėsiai.** Mirties jūros vakariniame krante ant 1000 pėdų augštumo Massados kalvos atkasti karaliaus Erodo Didžiojo rūmų griuvėsiai su gerai išlikusiomis atskiromis dalimis.

Herodas Didysis gyveno 73—4 metais prieš Kristų ir buvo tėvas Herodo Antipos, pas kurį Pilotas pasiuntė teisti Kristų.

• **5,629 konvertitai.** Raleigh, N. Car. diecezijoje per paskutinį dešimtmetį į katalikybę atsivertė 5,629 kitatikiai; tai nemažas skaičius, turint galvoje, kad toje diecezijoje katalikų iš viso tėra 32,831.

• **Povandeninio laivo varpas bažnyčiai.** Kyoto mieste, Japonijoje, nedidelė Maryknoll vienuolių aptarnaujama bažnytėlė gauna varpą, kurs buvo skirtas submarinui Ray. Kažkaip pripuolamai tas submarinas, kuriam buvo skirtas varpas, išplaukė varpo neišidėjęs. Vėliau varpą iš krautuvės, kuri pardavinėjo kariuomenės pertekliaus reikmenis, nusipirko už \$10 Teodoras Kuechmann. Greit jis įstojo į Maryknoll vienuolyną ir buvo nusiųstas į misijas Japonijoje. Pramokęs kalbos, gavo savo bažnytėlę, kurion ir nugabeno šį varpą. Jo pergabenimas nemažai kainuoja, nes varpas sveria 100 svarų, bet kunigo motina susisiekė su tame

submarine tarnavusiais jūrininkais, kurie apmokėjo pervežimą varpo į Japoniją.

• **Pavojingiausias skyryboms amžius.** Prancūzijos statistikai skelbia, kad iš 100 susituokusiųjų mažiausia 67 išgyvena 30 metų, 37 iš 100 santuokoja iki 40 metų, gi 15 iš 100 sulaukia "auksinių vestuvių". Pavojingiausias skyryboms amžius esąs tarp 30 ir 39 amžiaus metų.

• **Pagelbėjo 405,288 nelaimingiesiems.** Mediciniškų Misijų seserys savo įstaigoje įvairiose misijų srityse suteikė pagalbą net 405,288 pacientams per 1954 metus.

• **Tai bent rinkliava.** Pijaus XI vardo gimnazijos mokiniai Milwaukėje, Wis., surinko 10,200 dolerių tos gimnazijos praplėtimo fondui. Mokiniai rinko tik centus ir visa rinkliava, daugiau milijono centų, svėrė tris ir pusę tonos.

• **75 metai vienuolyne.** Šv. Kryžiaus Dukterų vienuolyne mirė sesuo Lavant, kuri vienuolyne buvo išgyvenusi 75 metus. Prieš 69 metus ji atvyko iš Prancūzijos. Jos užsiėmimas vienuolyne buvo naujokių mokytoja.

• **Keturi iš penkių — vienuolyne.** Charles S. Rausch šeimoje Ruperte, Ida., iš penkių vaikų net keturi yra įstoję į vienuolyną: trys seserys yra benediktinės, o brolis — kunigas, taipgi benediktinų vienuolyne.

• **Katalikų valanda per 143.** JAV katalikų radijo valanda, kuriai šiemet sueina 25 m., jau davė 1,300 programų, ir šiuo metu yra perteikiama per 143 radijo stotis JAV ir per 18 stočių užsieny.

• **Ekspedicija į Antarktiką.** JAV laivyno ledlaužis "Atka" išvyko į Antarktiką su moksline ekspedicija. Ekspedicijoje dalyvauti pakviestas ir Westono, Mass., observatorijos direktorius tėvas Daniel Linehan, jėzuitas. Jis yra geofizikas, pasižymėjo pravedant kasinėjimus po šv. Petro bazilika Romoje. Ledlaužyje jis taipgi bus kapelionu katalikų, kurių iš 260 ekspedicijos dalyvių yra 95.

RIMTESNIAM PASISKAITYMUI

Tėvai Marijonai siūlo sekančias knygas: —

1. KRISTAUS PATARIMŲ KELIAIS:

Parašyta Kun. Dr. K. Matulaičio, MIC., kietu viršeliu, 223 pusl.
 "Jėzaus Kristaus patarimų kelias, tai tikras kelias į tobulybę"
 "Daug yra žmonių, norinčių eiti Kristaus patarimų keliais. Tai-
 gi pirmiausiai toms sieloms bus ir taikomi tolimesnieji nurody-
 mai, kaip savo dvasią tobulinti". "Patiekiamais nurodymais gali
 vadovautis visi, nes visiems pasakyta: "būkite tobuli, kaip ir
 jūsų dangiškasis Tėvas tobulas." (Mat. 5, 48)."

2. SIELOS TAKAI TOBULYBEI:

Parašyta Kun. Dr. K. Matulaičio, MIC., kietu viršeliu, 269 pusl.
 "Du keliai veda sielą į amžinąją tėvynę: meilės ir pasiaukojimo
 kelias. Visi trokštame amžinosios laimės. Visi norime pažinti
 V. Dievą kiek galint geriau ir visa širdimi Jį mylėti. Laimingos
 yra tos sielos, kurios, begyvendamos ant žemės, sugeba pakilti
 prie Dievo ir jausti amžinosios laimės pradžia."

Šios knygos padės kilnioms sieloms save pažinti, parodys
 kelią kaip atsikratyti nuo ydų bei netobulybių, ir pagelbės
 teisingai suprasti bei pasinaudoti V. Dievo siunčiamomis
 malonėmis.

Tėvai Marijonai siūlo abi knygas už VIENĄ dolerį.

Užsisakykite:

LAIVAS BOOK DEPARTMENT
 2334 So. Oakley Avenue
 Chicago 8, Illinois